

forlags Behandling følge det ærede Medlem til Schweiz. Jeg indser ikke ret, hvad Militien i Schweiz har med dette Lovforslag at gjøre. Imidlertid ser jeg mig dog foranlediget til strag her at udtale, at det ærede Medlem har aldeles feile Begreber om mit Program. Naar det ærede Medlem kalder vor Hær for Dieblirket en Militis, er jeg en Tilhænger af Militien, det kan jeg ikke negte, altsaa samstemme vi; men jeg tror, at det ærede Medlem staar temmelig ene med denne Betegnelse. Jeg vil ikke komme nærmere ind paa her at stride om, hvad der er Militis efter hans Begreb, og hvad der ikke kan kaldes saaledes. Imidlertid var der enkelte Punkter, som jeg dog maa berøre noget nærmere, fordi det blev paastaet, at jeg ikke havde citeret saa ganske rigtigt. Det var nemlig for det Første min Paastand, at Udgifterne til Schweizethæren i det sidste Aar vare stegne betydelig, nemlig 50 pCt. høiere end i 1875, og 25 pCt. høiere end i 1876, som betvivlede. Faktisk er det; men det er ganske sikkert rigtigt, at Noget har dertil den Omstændighed bidraget, at enkelte Udgifter, der tidligere stode paa Kantonerens Budget, nu ere komne over paa Forbundsraadets; men de udgjøre langtfra ikke Forbrøparthen. Det blev endvidere sagt, at de 30 pCt. af Totalindtægten, der medgif til Hæren, kun var 30 pCt. af den Totaludgift, der førtes paa Forbundsraadets Budget og ikke paa Kantonerens tillige. Men vil man oversjøre, hvad der staar paa Kantonerens Budget til Udgift for Hæren, paa Forbundsraadets og lægge det til, vil de 30 pCt. stige vesenligt høiere. Altsaa vilde vi desuagtet her faae et Forhold omtrent som hos os, saa meget mere som Kantonerens Budgetter — naar vi i det Hele ville anstille en Sammenligning mellem Schweiz's og Danmarks Udgifter til Forsvarsvesenet — maa sammenlignes med vore Amtskommuners og mindre Kommuners, kun at de endnu altid bære nogle Udgifter til Hæren, som endnu bør lægges til Forbundsraadets. Jeg har endnu et Aar Ord at sige til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Iste Valgkreds (Thomsen), som forment, at naar Lovforslaget blev vedtaget, vilde vi faae for gamle Lieutenanter til Kapitainer, nemlig Lieutenanter i det 45de Aar, og for gamle Kapitainer til Oberster, nemlig Kapitainer i det 55de Aar. Det vil ganske sikkert blive Tilfældet med nogle Enkelte, nemlig de særdeles dygtige, som skulle forfremmes, og som ere i Nærheden af denne Aldersgrænse. Men den store Måsse, som man netop vil sjerne, fordi de ikke mere faae Ret til at blive staaende i de 3 Aar, vil ikke blive hverken Kapitainer eller Oberster. Altsaa vil den Allempe for Hæren kun være meget ringe, at nogle af dem naae ind i Klassen i en noget høiere Alder, og det vil i alt Fald kun blive Tilfældet med dem, som have den fornødne Begemskraft, fornødne Bevægelighed og

fornødne Udholdenhed forenet med særdeles Dygtighed; thi uden alle disse Egenskaber vilde de jo ikke blive forfremmede. **B. Solm:** Naar man som jeg har havt den Ære at bære Medlem af Thinget, den Gang Hærløven blev vedtagen, drager man sig selvfølgelig i Grindring de Grunde, der bevægede Thinget den Gang til at faae Bestemmelserne om Aldersgrænserne indførte, og uagtet jeg den Gang paa ethvert Trin stemte imod Indførelse af Aldersgrænserne, finder jeg mig dog foranlediget til at udtale min Forandring over, hvor forandrede de Udtalelser, man nu hører fra Ministerbordet, ere fra dem, man hørte den Gang som Begrundelse for, at man skulde have disse Aldersgrænser indførte. Den Gang hørte man, at det vilde være en Nødvendighed at have saadanne Aldersgrænser for at faae Dygtigheden frem. Nu synes det, for at bruge en Ytring, som blev brugt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Iste Valgkreds (Thomsen), at man i Stedet for at se paa, hvad der kan være til Gavn for Hæren, skal til at indføre, hvad han kalder, et humanere Synspunkt lige overfor Officererne. Jeg indrømmer, at hver Gang der er Tale om, at en Officer skal falde for Aldersgrænsen, kan det være noget trykkende, men paa den anden Side vil det altid blive nødvendigt, at man maa se bort fra Personerne og se paa selve Sagen. Derfor man gjør dette, tror jeg, man snart vil komme paa det Nene med, at man, selv affet fra, hvilket Tryk det kan være for Statskassen, fra Herens Standpunkt sandelig ikke kan gaa ud fra denne Betragtning, at det kan være heldigt at forlænge Aldersgrænsen for Officerer; thi hvorledes man ser derpaa, vil man dog samtidig med, at man lader Kapitainerne blive i længere Tid i Tjenesten, forurette Premierlieutenanterne, idet disse som Følge deraf blive i længere Tid i Premierlieutenantsklassen, forinden de kunne blive Kapitainer. Det tror jeg ikke, man kan komme bort fra. Uagtet jeg, som jeg før sagde, var mod Aldersgrænserne den Gang, grundet netop paa, at jeg, fordi jeg ogsaa stemte mod Hærløven, troede, at de vilde medføre altsor uforholdsmæssig store Udgifter, kan jeg dog ikke, da vi nu en Gang have faaet dem indførte, i dette Dieblirk se, at dette Forslag, set fra Herens Standpunkt, kan blive til nogen virkelig Nytte. Jeg kan forstaa, at man vil gaa ud fra den Betragtning, at en og anden Kapitain eller Premierlieutenant, som har gjort Felttoget med, kan komme til at falde for Aldersgrænsen, og at Følgen deraf kan blive den, at en Lieutenant kan blive Kapitain eller en Sekondlieutenant Premierlieutenant, som muligvis ikke har været med i Krigen (M. B. Jensen: Nei!) Nei, det sidste var ikke rigtigt! Men ved Siden deraf tror jeg dog, at man maa se bort fra Alt dette. Vi have tidligere hørt fra de for-